

תונות הבלתי-תלויה, ובראשה העיתונות הצרפתית, שניסתה לוודא סיפורים אלה, גילתה בדרך-כלל כי את השחטות המח- רידות ביותר ביצעו דווקא הנוצרים. בר מלחמת-האחים האכזרית בלבנון לא נהג אף צד אחד באופן הומאני, ואף אחד מהם לא חס על אזרחים, נשים וילדים. אך הימין הנוצרי עלה בכך, לפי הערכת ה- עיתונאים והמדינאים במערב, על כל ה- צדדים האחרים.

בקרב העיתונות ושירותי-הביון של ה- מערב (שלא לדבר כלל על המזרח) נמ- צאת האמינות של המחנה הנוצריימיני בקירובת נקודת-האפס. עיתונאים מכובדים בצרפת ובארצות אחרות חדלו כבר מומן מלהתייחס להודעותיה, או לפרסם אותן. כמו הילד באגדה, הצועק "זאב! זאב!", מתנקמת השקרנות הכרונית בבעליה.

לא כן המצב בישראל. כאן מתייחסים העיתונאים לכל מילה של כלייהתקשורת הנוצרית כאל אמת לאמיתה, שאינה זק- קה לכל אישור או הוכחה. מדי יום ביומו, במשך שנים, מתפרסמים האגדות וסיפורי- הבדים של "רדיו הפאלאנגות" ועיתוני הימין הנוצרי כידיעות מהימנות בטל- וויזיה, ברדיו ובעיתונים של ישראל.

עיתון מכובד כמו הארץ, למשל, מפרסם כימעט מדי יום, בראש העמוד הראשון שלו, בחתימת "סופרנו לעניינים ערביים" את התישפוכת היומית העכורה של כיב- שופכין תעמולתי זה.

התוצאה היא שנוצר פער עצום בין תודעת העולם והתודעה הישראליה — פער שהוא גדול יותר לגבי לבנון מאשר בשטחים האחרים.

בעוד שהעולם סבור כי בלבנון קיימת כנופייה של פיאדולים ימניים, המנצלים את הדגל הנוצרי הדתי כדי לשמור על זכויות-היתר שלהם, מאמינים הישראלים

מית הסורית, על-פי העיקרון הנושן של "הפרד ומשול". אולם שום צרפתי בימינו אינו רוצה שזוכירו לו את חטאי ארצו בעבר הקולוניאלי. ועד אחת כמה וכמה, שום צרפתי אינו מרגיש במחויבות כלפי מי ששירת את ה- שילטון הקולוניאלי בעבר.

צרפת החילונית, המודרנית, בוודאי אינה רואה את עצמה כמדינה "נוצרית" המנהלת. באיתור של 700 שנים, מסע-צלב ברוח המלך "לואי הקדוש" (9-). לאדם אירופי, כל הפנייה הזאת נראית מוזרה, תמוהה, אפיון תימי הניתי.

ההיפלאצת

הסורית

ל גבי עצם הידיעה, שהופרה על- ידי באשיר ג'מיל

לא נמצאו רבים שהאמינו לה. לספקנות זו, ולאי-הרצון לראות בנוצרים קורבנות מיסכנים של המיפלאצת הסורית, יש סיבות טובות מאד. הנעוצות בעובדות העבר הקרוב, נראה כי מנחם בגין אינו מצוי בעובדות אלה, כי גם הוא ניזון מסיפורי-הבדים ושל התעמולה הישראלית. בעולם, לעומת זאת, ידועות עובדות אלה. בין השאר:

הצבא הסורי פגש דלבנון עדי- פי כקשתה המפורשת של ראשי ה- ימין הנוצרי, וביניהם פייר ג'מיל. כוחות החזית השמאלית-המוסלמית ר- אש"ף עמדו או להנחיל תבוסה לכוחות הימין הנוצרי, ואלה קראו לצבא הסורי להצילם.

● הכוחות הסוריים פלשו ללבנון כי בעלי-ברית של הימין הנוצרי, וניהלו מילי- חמה אכזרית נגד אנשי השמאל ואש"ף, לשימתה הגלויה של ראשי הנוצרים ר- בעידודם.

● אחרי שהתבססו בלבנון, פועלים שם הסורים כ"כוח ארבעה" מטעם הליגה הר- ערבית, ובתוקף הסכמת כל המדינות הער- ביות. אפילו אויביהם המצריים אינם מו- חים ביקורת על פעילותם בלבנון.

● המאירעות האחרונים פרצו אחרי ש- לוחמים נוצריים בלתי-סדירים פתחו באש על חיילים סוריים והרגו בהם. כחלק מן הניסיון הסר-התוחלת של ראשי הימין הר- נוצרי לגרש את הסורים מלבנון, זואלי כפרובוקציה כדי להביא להתערבות ישראל. הממשלה הלבנונית הרישמית, בהנהגת הר- נשיא אליאס סארקיס, מעוניינת לעזמת זאת בהמשך הנוכחות הסורית, מכיוון ש- נסיגת הסורים תביא להתמוטטות כללית, לשחיטה הדדית ולתהויובהו.

● אף שסביר מאד כי הסורים מבקשים עתה לשים קץ לנוכחות הבלתי-סדירים של הימין הנוצרי ולפרק מעליו את נישקו, ויש התקרבות בין הסורים ואש"ף, אין שמץ של הוכחה לכך שהסורים עושים יד אחת עם אש"ף כדי "לגרש" את האוכלו- סיה הנוצרית ולמסור את בתיהם לפלסטי- ניים. הסיפור כולו אינו סביר, וגובל בגיי- חוד.

אם בגין היה מוכן להאמין דמי- פורירכדים כזה, כשהוא בא מפני- שך מקור כזיכר מפוקפק כמו מיש- פחת ג'מיל, מטיח הדבר ספק חמור בכושרו דהבין את המתרחש במרי- חב ביכרה, ולכבנון בפרט.

"זה נורא!"

א חרי שסיים את הצהרתו בשפה הר- אנגלית במקד, התבקשה מאליה שאלת- של המראיינים: "מר בגין, ואם ארצות הר- (המשך בעמוד 37)

צלבנים צרפתיים מפליגים למסע-הצלב סיגנון מימי-הביניים

בגין ורפוי האפיפיור נתן את הפקודה

ידיעות המתקבלות מקאמבודיה, אומנם נוהג שם השילטון הקומוניסטי באכזריות רבה כלפי עמו, בניסיון לחולל רפורמה חקלאית חפוזה בכל מחיר. מדובר על רבבות, ואולי מאות-אלפי, קורבנות. לעומת זאת, אין זכר לטענה כי השילטון הווייאטי- נאמי נוהג באכזריות. להיפך, הידיעה הכי- ללית היא כי בווייאט-נאם שולט מישטר קומוניסטי פטריטי מתון יחסית, הכל כדי לרפא את סיפעי מילחמת-השחור נגד הר- אמריקאים. האמריקאים עצמם מרדים בכך, ובימים אלה נעשים מאמצים רבים לכונן יחסים דיפלומטיים בין שתי המדינות.

הפנייה אל צרפת תמוהה אף היא. נכון שצרפת ניצלה את העדה המארונית בר- לבנון, במשך מאות בשנים, כדי לרכוש לעצמה דריסת-רגל בסוריה. אחרי מילחמת- העולם הראשונה, ניצל השילטון הצרפתי הקולוניאלי (שכללה אז את לבנון) את המארונים כדי לנטרל את התנועה הלא-ר-

נם, לא ברור באילו זכות הוא פונה אל "הנוצרים" של 1978 ומאשים אותם ב- נוסח "לא עשיתם דבר" — שהרי חלק גדול מאוכלוסי העולם כיום עדיין לא היה בחיים כאשר אירעו הדברים, אך ניתן להבין לרוחו בנושא זה, כיוון שהוא עצמו נמנה עם פלטי השואה. אולם שאר הר- דוגמות מופרכות:

● **ביאפריה:** בחבל זה ניהל שבט האיבו מאבק לעצמאות. מאבק זה נכשל, אחרי מלחמה קשה. היה קיים חשש כי המנצחים יערכו טבח במנוצחים. חשש זה התבדה, למרבה המזל, להיפך, השילטון המרכזי של ניגריה נהג, אחרי הניצחון, במדיניות של יד רכה, שיקם את ביאפריה ועשה הכל כדי לרפא את הפצעים. הזכרת פרשה זו כיום, אינה אלא עלבון למדינה האפריקאית הגדולה ביותר, ויריקה בפני כל מדינות אפריקה השחורה.

● **קאמבודיה ווייאט-נאם:** על-פי

כי בלבנון עומד עם נוצרי קטן ואמיץ, טהור ונאצל, מול נחשולי הזוועה של פיראיה-המדבר המוסלמיים. **פער זה מונע מראש כל הבנה בין ממשלת ישראל לבין ממשלות העולם בנושא הדבנוני. אך בדבריו של מנחם בגין הגיעו הדברים לרדו שיא. ברחבי העולם נתקבל הרדו שם כי בראש ממשלת ישראל עדי- מד אדם החי בעבר הרחוק.**

ימי הביניים

● **יגנון הדברים של מנחם בגין מת- איים יותר ללאה ה-11** — כאשר קרא האפיפיור אורבאן בעיר הצרפתית קלרי מון, ל"עולם הנוצרי" לקום ולשחרר את קבר ישוע מידי הכופרים — מאשר לסוף המאה ה-20.

שר לפנות אל "האומות הנוצ- ריות". אין דבר כזה. שום אדם נאור אינו מכתין בעצרת האו"ם, למשל, בין "נוצרים" ו"לא-נוצרי- רים". הפנייה אל ציבור רת, כמו אד ציבור גיועני, או אל ציבור שר- בעק צבעי-עור מסויים, מוקצה מחמת מיאוס. העולם סולד מוכך — ובדבריו הוכיח מנחם בגין כי פשוט אינו חי בעולם ש-1978.

אילו היו דיכרי בגין נכונים, וסכנת השמדה מרחפת על ציבור מסויים בלבנון, היה עליו לפנות אל כל אומות העולם, בלי הבדל דת, לאום, גזע וצבע. כדי לעורר למיבש-הצלה, הפנייה אל הנוצ- רים בלבד עוררה צמרמורת.

גם הדוגמות ההיסטוריות שהביא מעור- ררות ספק חמור. נדמה כי בגין פשוט אינו בקי בעובדות, שהיו צריכות להיות ידיעות לראש-הממשלה. מותר לבגין לדבר על הניסיון של אושר- וויץ, כי הדברים מעוגנים בעובדות. אומי

